

Rita bleef wat, brandde een kaarsje, en nam een weekendblaadje zoals dit mee.
Bij het buitengaan hadden we een korte babbel. Anderhalve minuut en dito afstand. Dat was vorige week.

Het weekendblaadje dat zij toen meenam vanuit de kerk was dat van driekoningen.
Met het feest van deze zondag - 'Dooop van de Heer' - sluit nu de kersttijd af. Jezus zijn doop markeert de aanvang van zijn openbaar leven. Uit hoe Marcus het beschrijft blijkt dat die doop een gebeuren is waarin en waardoor reeds Jezus zijn hele persoon en zending aan het licht komt. Dit is een stukje evangelie dat we enkele weken terug ook hebben gelezen. Elke keer ik specifiek die verzen lees, denk ik trouwens hetzelfde: een mens wordt twee keer geboren. De dag dat je ter wereld komt, en de dag dat je weet waartoe.

Vaak wordt geschreven: Johannes predikte een doopsel van 'beking'.

Dat is waarschijnlijk niet hetzelfde als zeggen dat God pas naar ons toekomt wanneer kwaad en zonde uit ons leven weg zijn. Dan zou het kunnen dat Hij nog lang moet wachten. Het doopsel vieren is om te beginnen uitdrukken: Hij houdt zijn blik naar ons gekeerd, omdat Hij wil dat geen mens helemaal kopje-ten-onder gaat. Hij trekt met ons mee want, in gebrokenheid en in gebreken, wat er ook was en wat er ook komt. In dat hoe-dan-ook-gehalte schuilt goed nieuws, een belofte. Doopsel vieren is die belofte proberen uitdrukken. Dat dit de uitnodiging tot antwoord binnen dat kader niet wegneemt is juist, maar het antwoord is -als het lukt- een gevolg van de geestkracht waarin we gedoopt zijn. Geen voorwaarde.

Rita komt misschien dit weekend terug een blaadje halen. Misschien ook niet.
Ze vertelde vorige week nog dat ze, zolang bezoek er door coronamaatregelen aan banden ligt, zingt voor haar man die nu in het woonzorgcentrum verblijft. Dat zingen gebeurt 'voor de computer'. Op die manier zien ze mekaar ook. Dat beeld heeft me ontroerd en is blijven hangen. Het is van een oneindige schoonheid.
Wat haar doet zingen heeft - zo denk of voel ik het -ongetwijfeld te maken met hùn belofte van lang geleden die van: wat er ook komt en hoe dan ook.

Corona krijgt beloftes niet klein.
Een beloftevol jaar gewenst...

Doop van de Heer, 9 & 10 jan 2021

Jes. 55, 1-11 / Mc 1, 7-11

Johannes de Doper preekte een doopsel van beking. Het valt eigenlijk meer te vergelijken met de biecht zoals wij die vroeger kenden, dan met het doopsel zoals dat nu toegediend wordt.

Er liggen nog maanden, weken dagen voor ons.
En we weten niet wat ze in zich dragen: welk geluk ze brengen, voor welke opgaven wij komen te staan.

Een jaar de kans om te rennen en te jagen en om te lopen van hier naar daar.
Een jaar lang de tijd om ook eens halt te houden, rust te nemen.

Een jaar de kans om op je recht te staan, koste wat kost je gelijk te halen.
Een jaar de tijd ook om vrede te maken, de minste te kunnen zijn.

Een jaar de kans om ieder voor zich, een jaar de tijd ook
om samen te gaan, in te staan voor elkaar, voor onmachtigen het meest.

Een jaar lang om je diepste grond en hoogste goed uit het oog te verliezen.
Een jaar de tijd om jezelf te vinden en God ; het hart van je bestaan.

Wanneer we bij wat er ook gebeurt, in het groot en het klein, mogen groeien in vertrouwen –
wanneer we in blij verwachten of bang vermoeden Uw woord als grond onder de voet gaan voelen –
dan is het goed, het hele jaar door, telkens weer te kunnen bidden:

God en Vader, door de doop van uw Zoon kennen wij U als een God van leven
die mensen liefheeft en ruimte schenkt om gelukkig te zijn. Al eeuwenlang trekt Gij met mensen mee.
Wij bidden dat Gij verder met ons meegaat in het leven van alledag
en dat uw Geest onszelf en de wereld zal verlichten en verwarmen. Amen